

LII.

Betænkning

over

det af Folkethinget vedtagne Forslag til Lov angaaende Ægteffabs Indgaaelse udenfor de anerkjendte Troesfamsfund, eller mellem Medlemmer af forskjellige Troesfamsfund.

(Afgiven af Landsstingets Udvalg.)

Da undertegnede Udvalg, der af det ærede Thing er udnævnt til at prøve det ovennævnte Lovudkast, ikke er kommen til et fælles Resultat, maae vi til Opfyldelse af den os paalagte Pligt afgive forskjellige Vota, og deriblandt først følgende, hvori vi, Drsted og Treschow, ere enige.

Under de Overveielser, som det foreliggende Lovudkast har foranlediget, har først og fremmest den Betragtning paatrængt sig os, at Sammes Indhold er saa dybt indgribende saavel i Folketjens Grundvæsen, som og i de hidtil gjældende Regler for de Troesfamsfund, der betegnes som anerkjendte her i Landet, at det, saavidt skjønnes, ikke lader sig rettelig bedømme uden i Forbindelse med den nye Ordning, som Grundlovens §§ 80 og 83 bebude deels af Folketjens Forfatning, deels af de fra samme afvigende Troesfamsfunds Forhold. Vel er det foreliggende af Folkethinget vedtagne Lovudkast med Hensyn til Ægteffabs Stiftelse ikke gaaet saavidt, som det samme oprindeligt forelagte Lovudkast, hvorefter Nødvendigheden af den geistlige Indvielse af Ægteffabet aldeles skulde bortfalde her i Riget. Det har tværtimod ladet det forblive ved den hidtil gjældende Tingenes Orden med Hensyn til alle de Tilfælde, hvori begge Ægteffolkene høre til Folketjens eller og begge til et fælles Troesfamsfund af det ovennævnte Slags. Men dog har dets § 2 hjemlet et blot borgerligt Ægteffab, hvor kun den ene hører til Folketjens, eller hvor begge vel høre til et af hine øvrige Troesfamsfund, men ikke til det samme. Ved Siden heraf skal, efter § 8, den Præst, være sig i Folketjens eller i et af de

andre Troesfamsfund, af hvem Brudefolkene begjere det, være forpligtet til at indvie det Ægteffab, som den til samme hørende Brudgom eller Brudgum af en anden Troesbekjendelse, og det uden Hensyn til de Bestemmelser, som i Medhold af § 9. maatte blive vedtagne om de Børns religiøse Opdragelse, der maatte blive avlede i deres Ægteffab. Disse Bestemmelser ville efter vor Mening give saavel Folketjens som de øvrige Troesfamsfund ikke liden Grund til Besværing.

Den danske Lovgivning, den kirkelige saavel som den borgerlige, har hidtil ikke erkjendt nogen anden Maade, hvorpaa Statens eller Folketjens Medlemmer lovligen kunde indgaae Ægteffab uden ved Vielse, der, endog naar kun den Ene hørte til Folketjens, altid skulde forrettes af en Præst i denne, med Undtagelse af det Tilfælde, at den Anden var af den reformerte Troesbekjendelse. Vielsens Nødvendighed har derhos stedse været en fast antagen Regel i alle lutheriske Kirker undtagen forsaavidt der muligen i de senere Aar, med Hensyn til det heftige Sammenstød mellem forskjellige Troesbekjendelser, kan et eller andet Sted være skeet en Lempning, og at den hele Grundsatning i de tydske Lande er bleven rokket som Folge af de revolutionaire Bevægelses Udbrud i 1848, men dog enten er eller sandsynligviis snart igjen vil blive sat i Kraft. Vel er det blevet paaberaabt, at den Augsburgske Confession ikke hjemler Nødvendigheden af Ægteffabs religiøse Indvielse, men tværtimod betragter Ægteffabet som et under den verdslige Regjering hørende Anliggende og med Østertryk udtaler sig mod den Myndighed, Geistligheden havde anmasset sig med Hensyn til Ægteffabs sager. Men, saa vist det end er, at Nødvendigheden af den geistlige Vielse ingenlunde hører til den lutheriske Kirkes. Dog mer, saa er det dog ikke mindre vist, at den lige siden denne Kirkes Stiftelse er bleven betragtet som en i den evangelisk-kristelige Religions Aand grundet og til at have Ægteffabs kristelige og sædelige Værdighed hørende Ordning. Det laa ganske udenfor hiin Bekjendelses Formaal at opstille noget Grundlag for en Kirkeret.